

DERES KORNÉLIA

Halváros

I.

Végül aztán eljön ez a halszagú parti is,
az ünnepelt kiszedi hajából a csontokat,
és jövőt lát. Egyfogú, aszott fejű öreglány,
többben anyuskának nevezik. Aki túl
közelről figyeli ezt a praktikát, elfakul.

És kimondja ismét: a Szinvából
csak a holtak kerülhetnek elő.

Tömegek ülnek repülőre, indulnak délre,
az aranybányák felé. Ott végre banyának
hívhatják az öreglányt. Kinevetik a csontokat.

Pedig a patakot a helyiek rég befedték,
nem látni azt a sok fehérret, a sok vádat.
Lehetne ez az ünnep napja, a halványaké,
de gyertyát itt csak büntudatból gyújtanak.

És menekül mindenki, aki nyelveken beszél,
mert kiharaptak a városból egy nagyobb részt,
tele ünnepelttel és hallal.

II.

Egy fejről beszélnek, ami a hegy lábán nő,
és emlékeket köhög fel. A város közben
tudattalan, agyvérzéses napokba menekül.
A heti húsz haláleset még így is feltűnő.

De a szellemek nem zavarnak senkit,
halvány állatok, fél lábukban aranyrögök,
minden padon ők ülnek. Lesik az agy-

vérzéseket. Közöttük nőttünk nagyra,
idegrendszeri nyomorékok.

A fej felszívja a helyiek babonáit,
a kopasz kis tereket köddel köpi tele.

Egy ideje duzzad is, idegek pattannak
bennre, a szellemek pedig szaporodnak.
Mindezt meg lehet szokni, az idő
változását. Csak ezt a nyálkás,
haldokló köhögést, ezt soha.

